నిజాం షుగర్స్ ప్రైవేటీకరణను వ్యతిరేకిద్దాం కార్మికుల ఆందోళనకు మద్దతు ఇద్దాం

నిజాం షుగర్స్ ప్రైవేటీకరణకు వ్యతిరేకంగా కార్మికులు చేస్తున్న ఆందోళనకు మేము పూర్తి మద్దతు ఇస్తున్నాం.

అది మోయలేని బరువయింది కాబట్టి దించుకుంటున్నాం అని ప్రభుత్వమంటుంది.

కాని మోయలేని బరువెందుకయిందో మాత్రం చెప్పదు. చక్కెరకు మార్కెటేమైనా తగ్గిపోయిందా? రైతులు చెరుకు పండించడం తగ్గించేశారా?

లేదే.

ఎగుమతుల మీద అధిక దృష్టి పెట్టడం వర్తమాన ఆర్థికనీతి మూలసూత్రాలలో ఒకటి. మరి మన దేశం ఎగుమతి చేసే సరుకులలో చక్కెర ఒకటి. చక్కెర ఎగుమతులకు చాలామంచి అవకాశం ఉందనీ రాబోయే రోజులలో ఎగుమతులు ఇంకా పెరగగలవనీ భారత చక్కెర మిల్లుల సంఘం 1999 డిసెంబర్ నెలలో జరిగిన తన సమావేశంలో తీర్మానించింది.

దేశంలోపల చక్కెరకు డిమాండేమైనా తగ్గిందా అంటే, అత్యవసర వస్తువుగా మారిన చక్కెరకు డిమాండు పెరిగేదే తప్ప తగ్గేది కాదని చెప్పవలసి ఉంటుంది. ప్రపంచవాణిజ్య సంస్థ ఒత్తిడి వల్ల మన ప్రభుత్వం చక్కెర దిగుమతులను ప్రోత్సహించడమొక్కటే సమస్య.

రైతులు చెరుకు పండించడం తగ్గించారా అంటే సాగునీళ్లున్నంత కాలం అది జరగదు. పైగా తిండిగింజలు పండించడం తగ్గించి వ్యాపార పంటలు పండించమనే కదా మన ముఖ్యమంత్రి రోజూ ఘోషిస్తున్నాడు. నిన్నటి రైతు జన్మభూమిలో కూడా అదే మాట పదే పదే అన్నాడు. వ్యాపార పంటలను ప్రోత్సహించడం ప్రభుత్వవిధానమని ఒక పక్క ప్రకటించుకుంటూ, వ్యాపారపంటలలో ఒకటయిన చెరుకు మీద ఆధారపడిన ప్రభుత్వరంగ చక్కెర మిల్లులకు భవిష్యత్తు లేదనడంలో అర్థమేముంది?

ప్రైవేట్‌రంగంలోని చక్కెర మిల్లులు కూడా నష్టాలలో నడుస్తున్నాయా? చక్కెరపరిశ్రమే లాభదాయకంగా నడవలేని పరిస్థితేమైనా ఏర్పడిందా?

లేదని ప్రభుత్వమే ఒప్పుకుంటున్నది. 1999 డిసెంబర్ 30నాడు రాష్ట్రఅసెంబ్లీలో 304 ఎ నియమం కింద ప్రతిపక్ష నాయకుడు అడిగిన ప్రశ్నకు జవాబు చెప్తూ, 'నిజాం చక్కెర ఫ్యాక్టరీ లిమిటెడ్ నిరంతరం నష్టాలలో నడుస్తుండగా ప్రయివేటు రంగంలోని అనేక చక్కెర ఫ్యాక్టరీలు లాభాలతో నడుస్తున్నాయి' అని ముఖ్యమంత్రి స్వయంగా అన్నాడు. నిజాం షుగర్స్ లాగ కనీస మద్దతు ధర చెల్లిస్తున్న ప్రైవేటు కంపెనీలు కూడా లాభాలలో నడుస్తున్నాయి.

అయితే దాని నుండి ఆయన స్వీకరించిన పాఠం, ప్రభుత్వరంగ చక్కెర మిల్లులను కూడా లాభదాయకంగా నడపవచ్చునని కాదు. వాటిని ప్రైవేట్‌రంగానికి అప్పగించాలని! 'సవివరమైన సమాలోచనలు చేసిన తర్వాత, మంత్రిమండలి ఉపసంఘం సిఫారసులను అంగీకరించాలని, ప్రయివేటీకరణ ప్రక్రియను చేపట్టాలని (ప్రభుత్వం) నిర్ణయించింది' అని ముఖ్యమంత్రి అదే ప్రకటనలో అన్నాడు. నిజానికి అప్పటికే (1998 ఆగస్ట్ 24న) హిందూపురంలోని నిజాంషుగర్స్ చక్కెరమిల్లును అమ్మేశారు. అదే సంవత్సరం మిర్యాలగూడెంలోని చక్కెర మిల్లును మూసేశారు. ఆ తరువాత (2000లో) లచ్చయ్యపేట (బొబ్బిలి) లోని చక్కెరమిల్లునూ చాగల్లులోని డిస్టిలరీనీ అమ్మకానికి పెట్టారు.

చక్కెరమిల్లులు ప్రైవేట్ రంగంలో ఉంటే ఏమయింది, ప్రభుత్వరంగంలో ఉంటే ఏమయింది- మానవహక్కులకు ఏం తేడా వచ్చిందని అడగవచ్చు.

రైతులకూ కార్మికులకూ కూడా దీని వల్ల తేడా వస్తుంది. కాబట్టే మేము ప్రైవేటీకరణను వ్యతిరేకిస్తున్నాం.

ప్రభుత్వరంగ సంస్థలన్నీ బ్రహ్మాండంగా నడుస్తున్నాయనిగానీ అన్ని రకాలుగా ప్రజానుకూలంగా ఉన్నాయనిగానీ మా అభిమతం కాదు. అయితే ప్రభుత్వరంగంపైన రాజకీయ అజమాయిషీ ఉంటుంది, కోర్టుల అజమాయిషీ కూడా ఉంటుంది. ఈ రెండు కారణాలగానూ అవి ప్రజావసరాలకు అనుగుణంగా ఉండాలని ఒత్తిడిపెట్టడం ప్రజలకు సాధ్యమవుతుంది. ఎంతవరకు ఆ ప్రయత్నం సఫలం అవుతుందనేది పరిస్థితులను బట్టి ఉంటుందిగానీ కనీసం ఆ ప్రయత్నం సాధ్యమవుతుంది. ప్రైవేట్‌రంగం వట్టి వ్యాపారరంగం. దానిని ప్రజావసరాలకు

అనుగుణంగా రూపొందించుకునే అవకాశం ప్రజలకు శూన్యం.

చక్కెరమిల్లు కార్మికుల ఉద్యోగభద్రత, వేతనాల ప్రమాణాల విషయంలో ప్రభుత్వరంగానికీ ప్రైవేట్‌రంగానికీ మధ్య తేడా ఉంటుందని విడమరచి చెప్పనవసరం లేదు. అంతేకాదు. మిల్లుకు చెరుకు సరఫరా చేసే రైతాంగం విషయంలో కూడా ఈ తేడా ఉంటుంది. నిజాం షుగర్స్‌కు 1998 దాకా 7 చక్కెర మిల్లులు మూడు డిస్టిలరీలు ఒక మెషినరీ యూనిట్ ఉండేవి. ఒక చక్కెరమిల్లు ఉందంటే అది కల్పించే డిమాండ్‌ను దృష్టిలో పెట్టుకొని పరిసరగ్రామాల రైతులు చెరుకుపంటకు అనుకూలంగా తమ భూములను, పంట విధానాన్ని మలచుకుంటారు. దాని కోసం అవసరమైన ఖర్చుపెట్టుకుంటారు. ఆ చక్కెర మిల్లు అకస్మాత్తుగా వారి దగ్గర పంటకొనడం మానేసి వేరే ఎక్కడయినా కొనుక్కోవడం మొదలుపెట్టినా, వారికి గిట్టుబాటుగాని ధరకు అమ్మేటట్టయితేనే కొనుక్కుంటానని మొరాయించినా, మిల్లు మూసేసుకుని వెళ్ళిపోయినా పరిసర రైతాంగానికి చాలా నష్టమవుతుంది. మిల్లు ప్రభుత్వరంగంలో ఉన్నట్టయితే రైతులు ఉద్యమం ద్వారాగానీ ప్రతిపక్షపార్టీల సహకారంతోగానీ కోర్టును ఆశ్రయించడం ద్వారాగానీ ఇటువంటి పరిణామాలను ఎదుర్కొనగలరు. ఉదాహరణకు నిజాంషుగర్స్ మిల్లులు రైతులకు కనీసధర చెల్లించాలని రాష్ట్రప్రభుత్వం నియమం పెట్టి ఇప్పిస్తున్నది. ఈ సబ్సిడీలో 150 కోట్లు ప్రభుత్వం భర్తీ చేయకపోవడం వల్ల అది నిజాం షుగర్స్‌కు నష్టంగా పరిణమించింది కూడా.

రేపు ఈ మిల్లులన్నీ ప్రైవేట్ యజమాన్యాల చేతిలోకి పోతే చుట్టుపక్కల ఉన్న రైతాంగానికి ఈ సదుపాయం ఉంటుందా? 'అమ్మితే అమ్ము. లేకపోతే పో. నాకు బయటి మార్కెట్‌లో ఇంతకంటే చవకగా చెరుకు దొరుకుతుంది' అని దబాయిస్తే రైతులేం చేయగలరు? లేదా నాలుగేళ్ళు చక్కెర మిల్లు నడిపి అకస్మాత్తుగా చెప్పా పెట్టకుండా మిల్లు విడిభాగాలు, భూమి అమ్మేసి హైటెక్ సిటీలో సాఫ్ట్‌వేర్ కంపెనీ పెట్టుకుంటానని మిల్లు యజమాని వెళ్ళిపోతే, వేసిన చెరుకు పంటకు మార్కెట్ దొరకక, అకస్మాత్తుగా పంటమార్పిడి చేసుకోలేక రైతులెంత సతమతం కావాలి?

అందుకే ఇది కేవలం కార్మికుల సమస్యకాదు, రైతాంగం సమస్యకూడా. అంటే ప్రజలందరి సమస్య కూడా అని మేము అంటున్నాం.

చివరిగా, నిజాం షుగర్స్‌కు వచ్చిన నష్టాలకు ప్రభుత్వం చెప్తున్న కారణాలేమిటో కొంచెం చూద్దాం. అసెంబ్లీలో 1999 డిసెంబర్ 30నాడు ముఖ్యమంత్రి చేసిన ప్రసంగంలోనే వాటిని ఏకరవు పెట్టాడు. హిందూపురంలోనూ మిర్యాలగూడెంలోనూ చక్కెరమిల్లులు ఏర్పాటు చేయడమే పొరబాటయిందన్నాడు. బొబ్బిలి, సీతానగరంలలో ఖాయిలాపడి ఉన్న ప్రైవేట్ మిల్లులను స్వాధీనం చేసుకొని నిజాం షుగర్స్‌లో కలపడం పొరబాటయిందన్నాడు. జహీరాబాద్, మెట్‌పల్లి మిల్లుల విస్తరణ చేపట్టడం తప్పయిందన్నాడు. మిల్లులతోబాటు వ్యవసాయక్షేత్రాలను కూడా నెలకొల్పే ప్రయత్నం చేసి తామే చెరుకు పండించాలని నిర్ణయించడం తప్పయిందన్నాడు. కొత్త ప్రాజెక్టులకు మెషినరీ సరఫరాదారుగా బిన్నీ కంపెనీని ఎంపిక చేయడం దోషపూరితమైన నిర్ణయమన్నాడు. వర్కింగ్ కాపిటల్‌ను కొత్త ప్రాజెక్టుల నిర్మాణానికి తరలించడం వల్ల చెరుకు సరఫరా చేసిన రైతులకు ఎప్పటికప్పుడు కంపెనీ బిల్లులు చెల్లించలేకపోయిందనీ అదొక పొరబాటు నిర్ణయమనీ అన్నాడు. అధిక వడ్డీ వసూలు చేసే విదేశీ అప్పుల మీద ఆధారపడడం తప్పయిందన్నాడు. కార్మికులను అవసరమైన దానికంటే ఎక్కువ సంఖ్యలో రిక్రూట్ చేసుకోవడం పొరబాటయిందన్నాడు. రెండేళ్ళుగా చక్కెర దిగుమతిని సరళీకరించడం వల్ల దేశీయ మార్కెట్‌లో చక్కెర ధర పడిపోయిందన్నాడు. రాష్ట్రప్రభుత్వం నిర్ణయించిన కనీసమద్దతు ధరను (ఎస్.ఎ.సి.పి) కంపెనీయే (ప్రభుత్వ సహాయం లేకుండా) భరించవలసి రావడం వల్ల రూ.133 కోట్ల నష్టం వచ్చిందన్నాడు. (ఇది ప్రస్తుతం 150 కోట్లు దాటింది).

అంతేగానీ రైతులు నాసిరకం చెరుకు పండించారనిగానీ కార్మికులు సరిగ్గా పనిచేయలేదనిగానీ అనలేదు.

ముఖ్యమంత్రి చెప్పిన కారణాలన్నీ సరయినవేనని వాదన కోసం అనుకున్నా, వాటికి బాధ్యత రాష్ట్రప్రభుత్వానిది, కంపెనీ యజమాన్యానిది, కేంద్రప్రభుత్వానిది. కంపెనీని నష్టాలపాలు చేసిన ఈ నిర్ణయాలు తీసుకున్న ఏ ఒక్క అధికారికిగానీ రాజకీయ నాయకుడికిగానీ ఏ నష్టమూ రాదుగానీ ఏ తప్పు చేయని కార్మికులూ రైతాంగమూ మాత్రం నష్టపోవాలా?

ఇది ఒక్క నిజాం షుగర్స్ కథ మాత్రమే కాదు. మూసి వేస్తున్న, ప్రైవేటీకరిస్తున్న ప్రతీ ప్రభుత్వరంగసంస్థకథ, సహకార రంగ సంస్థకథా ఇదే. ఇంత కంటే మోసం వేరే ఏమైనా ఉంటుందా?

తప్పుడు నిర్ణయాలకు బాధ్యులైన రాజకీయనాయకులను ఆరేళ్ళ ఎన్నికలకు అనర్హులు చేయాలనీ, తప్పుడు నిర్ణయాలు తీసుకున్న అధికార్లకు ప్రమోషన్లో ఇంక్రిమెంట్లో పెన్షనో కోతపెట్టాలనీ మనమెందుకు ఆందోళన చేయకూడదు? అప్పుడు ఈ ప్రైవేటీకరణ పరంపరను ఆపేసి ఖాయిలా పడిన ప్రభుత్వ, సహకార రంగాల సంస్థలను నయం చేసే ప్రయత్నం చేస్తారేమో.

10 జనవరి 2001 — మానవహక్కుల వేదిక

మెదక్‌జిల్లా